

Commemoració de la victòria de Monjuïc

(26 de Gener de 1641)

Una vegada més PALESTRA vol fer recordança, especialment a aquells que duen en l'esperit la flama juvenívola, del fet al qual va lligada la diada d'avui.

No fa pas tant de temps, que hom pugui haver-ho oblidat, que PALESTRA aplegava un bon estol de patriotes a Cambrils i retia honor a la memoria d'aquells que es digueren Baró de Rocafort, Janme Vilosa i Carles Metrola, els quals amb els seus cossos penjant en els marlets de la vila, assenyalaren la presència de l'exercit que amb motiu de la justíssima revolta catalana, va enviar Felip IV a Catalunya després de la diada del Corpus i que decidí la sort del Principat en aquells moments.

La ruïna, l'incendi, el xorrrec de sang vessada pels qui patriòticament es resistien, oren les fites de la via de l'invasor. Xerta, Tivenys, Aldover, Perelló i Martorell encara, amb les fúmeres que s'enlairaven cel amunt n'eren senyals vidents des de la llunyania.

Hem girat moltes vegades els ulls a contemplar el camí de les glòries i dels dolors nostres, però una oblidança bastant generalitzada ha fet negligir la diada d'avui en la qual aquell exercit que entrava a Catalunya comandat pel Marqués de los Vélez era embolicat davant dels murs de la ciutat de Barcelona.

De res no li va servir el camí brutalment fet, de res no li va servir l'orgull sedent de domini; una voluntat de ferro, Pau Clarís i uns homes abrandats de patriotisme feren el miracle. Els qui volien conquerir el castell de Montjuïc, que eren en proporció de cent contra un, foren llençats pels rostos i cingleres de la muntanya i, com onades que s'ajupen unes damunt les altres, arribaren al pla empenyent-se en terrible desordre i allí la cavalleria nostra va batre mestrirolament aquell exercit al qual el Comte Duc d'Olivares havia confiat la missió de dominar Catalunya.

Barcelona vegé les restes d'aquell exercit invasor fugint cap a Tarragona després de la desteta Dotze banderes, trofeu de la victòria, penjaren cap per avall del balcó de la Generalitat. Els noms de Tamarit i Fontanella van estretament vinculats a la victòria, al costat de tants d'altres patriotes el nom dels quals restará sempre gloriosament obscur.

També cal retre un just homenatge a les dones barcelonines, que amb la seva cooperació directa a la lluita i amb el seu heroisme, contribuïren a que la batalla de Montjuïc pogués esdevenir la victòria de Montjuïc.

La victòria fou deguda sobretot a l'exaltament de l'esperit català viu fins al paroxisme en aquells dies, i és per això que Palestra es fa un deure de recordar-ho en tal dia com avui en què es commemora l'aniversari d'aquella data gloriosa.

Aquesta victòria es la que decideix el resultat de la guerra de separació. Sense ella, Catalunya hauria perdut ja llavors la llibertat que així va poder conservar fins a 1714. D'aquí la transcendència de la victòria de Montjuïc i el sentit de la seva commemoració.